

Anica.

Vstani, Gregec! ratatám!
Mar ne boš ostal tu sám?
Zdaj domóv se je podati,
A ne v travi tù ležati!

Barica.

Tu zakaj bi neki spal,
Ko je Bog nam domek dal?
Vstani, Gregec, ratatám,
Sicer tu ostaneš sam!

Anica.

Gregec vstani — saj je res,
Da polegaš kakor les! —
Oj, ta Gregec! vedno spi še,
Mirno kakor prej še diše.

Barica.

Ali res takó je vtrujen?

Anica.

Ali pa je morda vzbujen! —
Le počakaj — bilko vzamem,
Z njo podrážiti ga jamem.

Barica.

Dà, po nosku, po ušesih

Anica.

In po ustnih in očesih,
Pošegačem ga lehnó,
Morda se prebúdil bo. —
Spi kot polh; oj, le pogléj!
In takó bo spal napréj.

Barica.

Pa leží naj, če vže hoče,
Če se res vzbudíti noče;
Grabil je senó ves dan,
Čudo ni, če je zaspan!
Saj, kdor dela brez nehánja,
Ta je res potreben spánja.

Anica.

Ali, tu ne sme ostati;
Kaj bi rekla skrbna mati,
Ko brez Gregeca bi prišlé,
Bilo nama bi gorjé.

Barica.

Veš, sestrica, kaj storíve?
Grablje, vile tu pustíve.
Gregeu primem jaz roké
Ti pa, Anka, za nogé,
In nesíve brateca —

Anica.

Domóv zaspanca — Gregeca!

Barica.

Ko domá se bo prebúdil,
Oj kakó se bode čúdil!

Anica.

Glavo stavim, da ne spí!
Bratec Gregec le meží
In se v sreci nama smeje
Ker mu noša dobro déje.

Dr. H. Z.

Gledal sem . . .

Gledal sem zavzét
Dece živi cvét.

Mislil sem tedáj
Na ocvéli ràj:

Ko nas mladih broj
Grèl je sreče soj.

Gledam zdaj razvnét
Dece živi cvét:

Pri pogledu tem
Tiho sebi dém:

Hitro pride čas,
Ki postara vas.

Zrl kot jaz bo rád
Žitja vsak vzpomlád.

Mislil bo tedáj
Na ocvéli ràj . . .

Modést.